

Obsah

I.	Jak to všechno skutečně začalo příběhem, což je vždy „historie plná omylů“; jak se tomu nevymyká ani bádání filosofické.	7
II.	Když už, tak už, aneb jak se věci komplikují: ze začátku to vypadá jako „každý pes jiná ves“, což by se dalo vysvětlit i učeně, ale to je v textu	16
III.	Potíže s identitou protikladů: cesty k poznání však bývají nejen křivolaké, ale leckdy i pro smích; kdybych chtěl být učencem, byl bych toto líčení raději přeskočil a předložil elegantní výsledek; zatím se jen ukázalo, že s dialektikou to bylo nějak moc vágní	23
IV.	Když jsem všecko napsal, zůstala mi kategorie procesu; ale co to je, ne-li prázdné slovo?	37
V.	Potíže, které má filosof postrádající vědecké vzdělání; co může být universum.	45
VI.	„Ferdinand v Sarajevu“ aneb doklad, že autor je právem v encyklopediích uváděn jako „filosof a básník“; když jsem začal knihu psát, chtěl jsem čtenáře i pobavit.	49
VII.	Zajímavá afinita současných vědeckých otázek a úvah mimoevropských filosofii aneb: i v mém případě platí, že šídlo v pytli neutajíš.	55
VIII.	Kategorie universa přivádí najednou na scénu celý soubor problémů, o nichž se zdálo lepší mlčet; jak je to s časem; následnost a návaznost; „morfismy“; autoregulace; objekt/subjekt.	62
IX.	Proměna, informace, volné proměňování namísto „zákonitosti“.	73
X.	Teď.	82
XI.	Splývavost, problém recipienta.	87
XII.	Informační (či karmické) stopy.	96
XIII.	Vysílatel a příjemce informace ontologicky; chromorfnoť aj.	106
XIV.	O morfismech — pokus obecnější; odtud pak zase ke skutečnosti (universu).	117
XV.	Abych si připamatoval, co bylo na 25 kazetách, udělal jsem si malou rekapitulaci, přičemž jsem se ale hned dopustil dalšího faux pas a přišel s otázkou kompenzace	128

XVI.	Sestup pod práh Planckových konstant; projít „za zrcadlo“; nedoporučuji číst vědcům.	132
XVII.	Alenka „za zrcadlem“, tj. v „now only“, a <i>tao</i> „an sich und für sich“ . . .	140
XVIII.	„Topologická ontometrie“ jako nápad z nouze; tvrdě, ale „case of emergency“	152
XIX.	Revival holistického pohledu na svět zmíněn co nejopatrněji; i řešení problému postmortality je třeba detabuizovat, ať už je s ním jednou pokoj	162
XX.	Zatímní shrnutí, které si autor dne 23. 4. 2000 dělá sám pro sebe; pro čtenáře vlastně poněkud přehlednější rekapitulace, která nám poukazuje na jakousi „ontologickou tautologii“	172
XXI.	Hrubě nerad se autor znovu zabývá morfismy, aby už od nich byl pokoj, činí tak nejrůznějšími způsoby, takže nevynechává ani tzv. uspořádaný chaos	197
XXII.	Superuspořádaný chaos jako struktura víru: autodynamičnost / autoregulace; „příznivá“ volnost	223
XXIII.	Nemohou vyplynout otázky spadající do filosofické antropologie, takže se dostaneme až ke kyselému jablku etiky	233
XXIV.	Připomenutí jednoho z našich východisek; implikuje zajisté i ztracenou otázku „way of life“, která jinak nepatří do ontologovy kompetence	245
XXV.	Aby čtenář nebyl zklamán a aby pravdě bylo učiněno zadost, autor se odhaluje jako proslulý marxistický extremista a běže to radši v dost obecné historické rovině	252
XXVI.	Zde autor končí, jen po dalším roce připomíná, že se zatím dostal ještě dál a hlouběji, ale to už si asi vezme jen do hrobu	264

DODATKY

1.	Poznámka k „now only“	273
2.	Poznámka axiologická: Buddha	277
3.	K informatice: tichý vzdech tváří v tvář novému miléniu	286
4.	Otázky, které ontolog v teorii informace zatím postrádá	293
5.	Karma v buddhismu. Buddhova kategorie „Dokonalého poznání“ aneb kam se autor dostal?	304
6.	„La pensée primitive“; kategorie smyslu; buddhismus, čínská filosofie; substanční a nesubstanční ontologie	315
	Ediční poznámka	345
	Rejstřík.	348